

Manč na površje. Povedal je, da je spodaj ustvaril portal (v drugo dimenzijo?) iz dveh ali treh večji skal, pod katerimi bomo nadaljevali kopanje. Marjan je nato izvlekel še nekaj skal izpod portala.

Na deponiji smo nabrali nekaj kosov sige in kapnik, ki smo jih nato peljali Francetu v analizo.

Pospravili smo orodje, škripec in vlečno vrv in v prijetnem soncu odšli iz udornice, nadaljevali po prijetni poti navzdol do vrat v ogradi, jih nato dobro zaprli in odšli v člansko vas.

Tam smo se preoblekli v civilno obleko in spili obvezen aperitiv in pivo.

Izvedeli smo, da je prišel tudi Klok s famoznim kamnom, ki ga je prinesel od Franceta. S kamnom je šel v Skedneno jamo, da ga je slikal v jamskem okolju!?

Ičo je pripravil fantastične makarone s klobasami in številnimi začimbami. Modrc je prinesel čudovit lastnorčno izdelan štrudelj. Bilo je tudi veliko drugih dobrot, tako da smo se lepo podprli. Nato smo pomili vso posodo in pospravili za-

vetišče. Nekateri smo odšli še na kavo v Najlepšo. Mimogrede sem nesel Francetu kose sige iz Radošce 2. Bil je zelo vesel in prepričan, da jama je!

V Najlepši smo bili zelo všeč kelnarci (nekateri še posebej), tako da je kar prisedla za našo mizo! Po dobri kavi smo se poslovili, dogovorili za naslednji četrtak in se vsak s svojim avtom odpeljali v Ljubljano, Mare pa na Pristavo.

Saj vse ni res, pa je! Člansko!

Matevž Marinko

KAJ PA VEM

Ko sem bil pozvan, naj kaj napišem za letošnji GP, so moje misli naletete le na temo. Pa ravno letos bi moral imeti ogromno idej, saj sem v jamah preživel toliko časa kot še nikoli prej. Mogoče pa se tema prikrade v misli ravno zaradi tega. Kdo bi vedel? Jamarskih akcij, metrov, brezen in vsega, kar spada zraven, je bilo obilo, a nič se mi ni zdelo ravno zanimivo, vredno pisanja. Ko pa sem o zadevi razmišljal malo dlje, sem ugotovil, da temu ni ravno tako.

Leto 2022 se je z jamarske plati začelo precej bedno. Od novega leta, ki sem ga s trdimi pogajanjmi sicer lahko preživel na Poljani, do aprila namreč nisem bil v pravnobeni jami. Tudi na ferajni sem prihajal redkeje kot sicer in tudi redkeje, kot bi si želel. Večino časa sem namreč posvetil športu. A bil sem že predolgo na ferajni, da me raziskovanje ne bi zastrepilo. Sledila je precej težka odločitev, a na koncu je jamarstvo zasedlo mesto hobija, ki mu posvečam največ pozornosti.

Na začetku aprila sem končno dočkal jamarsko akcijo. Na Poljani. Samo čurka, nobenih resnih globin, a kljub temu je bilo navdušenje velikansko. Čas je za nov začetek, jame namesto športa. Vse je bilo tako super. Razen mojega zdravja. Zbudil sem se namreč s precej vnetim grlom. A v tistem trenutku pač ni bilo žive sile, ki bi mi prepričala, da grem zraven. Akcija se je končala s covid testom in nekaj dnevi vročine. Vsekakor zelo vzpodbuden začetek. Sledilo je še nekaj vikendov na Poljani. Spet sem lahko občutil čar raziskovanja in smučanja od vhodov do stanu v jasnih zvezdnih nočeh. Nazaj sem pridobil nekaj jamske kondicije, postal sem spretnejši pri premikanju v ožinah, lahko sem hitreje žimaril ...

Sneg je čedalje bolj pobiralo in bližal se je prvomajski tabor. Prepričanje, da je pomembno le raziskovanje, ostale stvari, kot so večerno druženje ob ognju in podobno, pa ne, je bilo v času tabora v meni močnejše kot kadar koli. Zdelo se mi je žalostno, da smo se na teren odpravljali šele malo pred poldnevom ali še kasneje. Prepričevanje ostalih, da je prvomajc tako ali tako bolj namenjen druženju, je pri meni naletelo na gluha ušesa. Enostavno nisem razumel, zakaj sem edini, ki bi si dan za dnem želel hoditi v jame in se tega ne bi naveličal. Verjel sem, da je možno živeti s tako strastjo do raziskovanja celo življenje. Robidišče je sicer ponudilo precej več metrov, kot si nas je večina mislila, pa še vedno nisem bil zadovoljen. Iz jame sem do takrat največkrat prišel čisto »crknjen«. Biti spočit ob žimarjenju iz vhodnega brezna je bilo nekam čudno. Kot da počnem nekaj narobe.

Kmalu je prišlo poletje. Še vedno sem zgrabil prav vsako priliko, da sem le lahko odšel v podzemlje. Komaj sem prišel domov, pa sem že zaslišal brata: »Dej, Matevž, ne bit šibk!« in naslednji dan sem bil z njim na kakšni precej nori kolesarski turci. Bil je super čas. Kondicije se je nabralo precej, jame so šibale pa še počitnice so bile. Vse to nespametno preganjanje naokoli pa je počasi jemalo davek v obliki utrujenosti. Akcija, ki si jo bom zagotovo zapomnil, je bila nadomestilo za kaninski predtabor. Ta je namreč padel v vodo. Namesto tega sva se z Lankotom napotila na Poljano. S kolesi. Njegov vlak je v Bohinjsko Bistrico prispel okrog sedmih zjutraj. Dejstvo, da bi moral iti na vlak sredi noči, če bi hotel biti pravočasno v Bohinju, in prepričanje, da je na jamarskih akcijah nujno treba trpeti,

ker če ne, je to ena »fejk« jamarija, sta me pripravila do tega, da sem šel s kolesom od doma. Potovanje sem začel že dan prej, precej zmatran že pred začetkom. Najhitrejša pot za gorsko kolo je preko Jelovice. Prvi dan sem se tako napotil do Železnikov, se nato povzpел na planoto in malo pred končnim spustom v Bistrico prespal. Tako me je naslednji dan do železniške postaje čakala le kratka pot. Precej zanimivo je dejstvo, da se je število klancev na relaciji Ljubljana–Železniki povečalo z nič na osupljivo veliko število. Ta pojav sem pripisal čudni veliki grbi, ki se je kar pojavila na mojem hrbtu in mi pri kolesarjenju še ni ravno znana. Do resnega klanca sem ravno ugotovil, da se nisem spremenil v kame-

lo, saj sem kljub polnosti grbe še vedno čutil žejo. Preklesem vse oblike kolesarjenja s težkimi nahrbtniki, saj te pri tem boli pretežno vse. Znašel sem se v Železnikih, tam pa se je šele začelo. Sledi namreč deset kilometrov dolg vzpon, ki bi ga na največji kolesarski dirki lahko mirno klasificirali kot HC, sploh če bi tekmovalci morali nositi tako breme. Nekako sem se uspel prebiti čez. Ko sem se ustavil in ulegel, je pritisnil mraz. Za podvig sem si verjetno izbral eno izmed najbolj mrzlih noči v celem poletju. Seveda sem imel s seboj le zelo tanko poletno spalko. Za več ni bilo prostora v nahrbtniku. Nekaj sem uspel celo spati, zbudil pa sem se vseeno zelo premražen in polomljen kot že dolgo ne. Spust s kolesom naslednji dan je imel na žalost eno pomanjkljivost. Do Bistrice se namreč nisem prav nič ogrel, tam pa me je pričakala še megla. Poleg tega ima jamarški podkombinezon, ki sem ga za spanje oblekel, zadrگو na mestu, na katerem se načeloma nahaja tudi kolesarski sedež (da se jo sicer prestaviti, a se je zataknila). Zadeva je precej nadležna. Na srečo sva z Lankotom v klanec proti Poljani kmalu konkretno zašvicala in tako sem sem se lahko znebil žuljetvorca. Po kakšni uri vožnje s kolesom sva prispela do poletnega izhodišča. Končno. Do sem se ponavadi pride brez posebnega truda. No, šibnila sva v Molilnega volka, na -300 metrov, na dno. Pregledala sva podor, in ker nisva našla nič novega, sva šla raziskat odcep malo višje. Našla sva okrog 50 novih metrov in se odpravila ven, saj naju je že malo priganjal zadnji vlak. Pot nazaj v Bistrico je potekala brez večjih težav, saj gre tako ali tako samo navzdol. Ob burgerju na štacionu pa se je v meni začela resna dilema. Bil sem tako izmučen, da se je vlak za Ljubljano zdel zelo privlačna opcija, čeprav je bil prvotni plan, da grem s kolesom tudi domov. Odšel pa je šele čez dve uri. Kriza. Odločitev je bila tesna, a prevladala je

utrujenost in tako sem počakal na vlak.

Naslednji dan smo odšli na kaninski tabor. Tudi tam se nisem ravno šparal, me je pa utrujenost že zelo načela. Tudi razni za spanje moteči dejavniki, ki so bili na taboru prisotni, ne pripomorejo ravno k dobri regeneraciji. Zaradi utrujenosti sem se odpovedal celo akciji v Dinozavra. Zadnji dan sem se komaj privlekel v dolino in nato zbolel.

Takrat sem nekako začel razumevati, da način, na katerega živim, nima ravno veliko smisla. V jame, ki so šibale naprej na vseh koncih in krajih, sem hodil, ker se mi je zdelo, da moram. Mislil sem, da sem to dolžan tistemu sebi izpred pol leta, ki je imel samo to močno željo. Postajal sem tudi živčen vedno, ko sem moral čakati. Pozabil sem, da so v večini jam, ki sem jih obiskal pred tem, drugi čakali mene in me nekateri še vedno. Mislil sem, da sem se od tekem odmaknil, a sem jih le prestavil v drugo okolje. Težko sem se sprijaznil s tem, da si marsikdaj sploh nisem želel v jame, čeprav sem sam sebe prepričeval, da mi je to všeč. Naj se sliši čudno, a misli mi je pomagal urediti september. Po dobrih dveh mesecih letanja naokoli sem se končno spočil, kot se spodobi. Kar naenkrat sem imel precej časa za sanjarjenje o nadaljevanjih in raziskavah. Prišlo je kar samo od sebe. Tega med poletjem ni bilo, saj mišljenje zahteva energijo, ta pa je bila usmerjena drugam. Razmišljal sem tudi o poletju, o pretirani obsedenosti z jamami, in ugotovil, da imam raziskovanje še vedno rad. Začel sem dojemati tudi pomen druženja na taborih, celo na Poljani sem bil kdaj jezen na budilko. Jamarstva tudi nisem več videl kot šport. Je precej več kot le tekmovanje. To sem letos pozabil. Metri so postajali važnejši od veselja ob odkrivanju. Ali ima sploh smisel biti najboljši jamar? Verjetno ne, je pa zagotovo pomembno, da raziskuješ z užit-

kom. Nujno je imeti tudi ravnovesje med jamarstvom in ostalimi hobiji. Še vedno sem lahko večino vikendov po jamah, pa ne bom izgubil strasti ob odkrivanju. Nekaj prostora pa je vendar treba pustiti tudi ostalim zadevam. Tako raziskovanje ostane takšno kot je in ti mnoga odprta nadaljevanja pustijo sanjati.

Vsekakor je bilo leto 2022 polno ekstremov. Iz ene skrajnosti sem šel v drugo, na koncu pa sem se vendarle uspel nekoliko umiriti. Kljub temu pa sem odnesel mnogo lepih spominov. Poleg vseh raziskanih metrov na Poljani, Kaninu, Robidišču in še kje sva s Perotom opravila tudi izpit USJD. Prvič sem prespal v jami. Imel sem zanimivo izkušnjo, ko sem se ponoči vrnil s Poljane brez ključev in s praznim telefonom. Doma pa seveda nikogar. Zabavna je bila tudi odisejada s kolesi na Golem Brdu, ki sva jo doživela s Perotom. Do jame sva šla po sumljivi bližnjici, ki je kmalu pokazala zobe. Seveda se nisva obrnila, saj sva bila že skoraj tam, in tako sva zaradi kolesarjenja precej neprijaznega naklona in zelo goste podrasti kolesi nesla. In tako sva po mnogo letih prebijanja čez džunglo, mogočne veletoke in druge smrtne nevarnosti končno le prišla do jame. No, v resnici je trajalo le pol ure, se je pa vsekakor zdelo mnogo več.

Lepo je raziskovati, pa tudi druženje z izjemnimi Člani, ki tvorijo naš ferajn, je nepopisljivo. Potreboval pa sem več kot tri leta, da sem spoznal, da jamarstvo niso le novi metri. Na novembrski ekspediciji v P4 teh namreč skoraj ni bilo. Samo plezanje v kamin, ki pa se je na koncu bolj kot ne končal. Bilo pa je vseeno lepo. Spomnim se sončnega zahoda ob prihodu iz globin. Tako lepoto sem letos čisto preveč zanemarjal. Komaj čakam na nadaljnje raziskave, na tabore, na veteransko ... Vesel sem, da sem Član!

Tim Berginc

JAMAR, ČUVAJ SVOJE PRSTE!

Sobota kot prost dan se je pričela nekoliko prej kot običajna sobota, ko sem prost. Z Garminom sva odšla iz Ljubljane okoli osme ure zjutraj. Tokrat je peljal Garmin, kar se je kasneje izkazalo za zelo dobro. Po poti do Poljane na makadamski cesti ni bilo več snega in z avtom sva lahko prišla do najvišjega parkirišča in poletnega izhodišča za Poljano. Tam sva se srečala z drugo ekipo, ki so jo

sestavljali Diba, Špela, Jure in Marinko. Med potjo smo se dogovorili, da gre Marinko z nama v jamo Molilni volk in nama pomaga opremiti in meriti jamo, kar je spet bila dobra odločitev. Tako smo po dokaj kopni poti na Poljano prišli v običajnem času, od tam pa do vhoda v jamo. Marinko je najprej odnesel opremo do stana, potem pa prihitel pred Garminom do vhoda v jamo.

Pred jamo smo najprej odstranili nekaj vej ruševja, ki so ležale okoli poti in naredili pot lažje prehodno. Stopljen sneg je razkril nekaj vej, ki so ovirale kopno pot. Po opravljenem delu smo se podali v jamo. Najprej se je spustil v jamo Marinko in začel opremljati prehod tam, kjer smo na prejšnji akciji končali. Po prehodu skozi sem šel tja merit jamo. Čez nekaj minut se mi je pridružil Garmin. Začela